

Tuần Báo Vô Vi

3 tháng 4 năm 2011

Số 23

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Người tu Vô Vi bắt đầu tiến hóa lại muốn đi nơi khác tâm đạo là sao ?
- 2) Mọi người nghe đến Thiên Đàng ai cũng muốn đến cả ?
- 3) Tại sao ai cũng thích thanh nhẹ và không thích nặng ?
- 4) Làm sao mới được vui ?
- 5) Làm sao giải bỏ được sự nhớ nhung của nội tâm ?
- 6) Nhiều người thương nhớ Bé thì sao ?
- 7) Mọi người chung hành với Bé, đều muốn gặp Bé thì sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 23 tháng 09 năm 1992 1) Hỏi : Người tu Vô Vi bắt đầu tiến hóa lại muốn đi nơi khác tâm đạo là sao ? Đáp : Thưa, tu không chịu tự chứng sự khai ngộ của chính mình và nuôi vọng tưởng cho nên muốn tìm pháp khác, nói được nhưng làm không được, đại trí chưa tròn, vọng tưởng ám ảnh, khó mà tiến thân. Dù cho đi đến đâu rồi cũng vậy đó thôi. Đã nắm được một pháp cho tất cả mọi pháp, nhưng không chịu hành trong kiên nhẫn thì uổng cho một kiếp người. Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là một pháp cho tất cả mọi pháp không dễ thấu triệt nguyên lý của pháp, chỉ có thực hành tự khai tâm mở trí thì mới am tường chơn lý. Kệ: Làm người chớ vội tự khinh khi Pháp Lý Vô Vi tiến kịp kỳ Vọng động không hành thêm uất ức Tự mình phán xét tự mình ghi.	Ngày 24 tháng 09 năm 1992 2) Hỏi : Mọi người nghe đến Thiên Đàng ai cũng muốn đến cả ? Đáp : Thưa, cái gì cảm thấy lạ, rảnh rồi và tự do thì ai cũng muốn cả.
Ngày 24 tháng 09 năm 1992 3) Hỏi : Tại sao ai cũng thích thanh nhẹ và không thích nặng ? Đáp : Thưa, họ đang bị ràng buộc trong vô minh nặng trước từ lúc chào đời cho đến giờ phút lâm chung cho nên họ muốn chọn một con đường giải thoát của tâm linh. Ước vọng được giải nghiệp về Trời là vậy. Chỉ có con đường tự tu, tự tiến thì mới giúp họ tiến hóa kịp kỳ, bằng không thì chỉ lặn dần lao đao một kiếp người và tiếp tục chịu quả luân hồi bơ vơ trong cõi phù sanh không thật, sống chết trong hư hư ảo ảo mà thôi. Kệ: Xuất nhập luân hồi trên mặt đất Bất thông than khổ vẫn cù lần Trắng tay ô nhiễm hồng trần tục Ô danh ảo tưởng dự một phần.	Ngày 25 tháng 09 năm 1992 4) Hỏi : Làm sao mới được vui ? Đáp : Thưa, hướng nội và tự khai thác lấy chơn tâm mới cảm thấy hạnh phúc và vui tươi. Ngược lại hướng ngoại và phân bì nơi này nơi nọ thì tự cảm thấy buồn. Cuộc sống của tâm linh rất dài và trường tồn, chẳng có gì vui và chẳng có gì buồn cả. Người tu phải biết quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, tức là phải hướng về sự thanh nhẹ vô cùng của tâm linh, siêng năng hành pháp, giải trừ lưu thanh, trở về với căn bản vô sanh của chính mình, Phật, Pháp, Tăng phát triển rõ rệt. Kệ: Thực hành chơn pháp triển lâu bền Ý dục tiêu tan trí vẫn quên Minh chánh chơn hồn thăng tiến hóa Điền thông đạt đạo tự quân bình.

Ngày 26 tháng 09 năm 1992 5) Hỏi : Làm sao giải bỏ được sự nhớ nhung của nội tâm ? Đáp : Thừa, niệm Phật đều đặn, tâm quân bình minh đạo pháp, tự nó sẽ giải bỏ được tình cảm u ơ không minh chánh trong nội tâm, tự hướng về chiều hướng thanh nhẹ Phật Pháp, trì tâm tu luyện, giải mê phá chấp. Lúc nào cũng bình thản và an vui trong hạnh đức tu học, khai triển vô tự chơn kinh, tự minh soi sáng, ý lực dẫn thân mạnh mẽ.	Ngày 26 tháng 09 năm 1992 6) Hỏi : Nhiều người thương nhớ Bé thì sao ? Đáp : Thừa, bạn đồng hành lúc nào cũng thương nhớ nhau còn hơn ruột thịt, không có một giây phút nào muốn xa nhau về tần số tâm điển vô sanh, cùng hành cùng tiến, không lợi dụng lẫn nhau, nhưng lúc nào cũng hỗ trợ cho nhau trong chu trình tiến hóa. Cho nên Bé thường nói: “ Chỉ có tu thì mới có thể đem lại sự hòa bình cho nội tâm và mặt đất.” Kệ: Càng hành tiến hóa khắp nơi nơi Vũ trụ càn khôn thoát chơn lời Xây dựng đồng hành quy một mối Tâm linh phát triển cũng do Trời.
Ngày 27 tháng 09 năm 1992 7) Hỏi : Mọi người chung hành với Bé, đều muốn gặp Bé thì sao ? Đáp : Thừa, về tâm lý thì ai ai cũng muốn tương ngộ như nhau, còn về thực hành thì phải khai thác chánh tâm tu học, tức là sống hỷ trong ý niệm tốt lành thanh nhẹ, tức là tự ngộ chơn tâm, thâm tu thâm tiến, phát triển vô cùng, quý yêu muôn loài vạn vật, không hoang phí thì giờ tu tiến. Kệ: Thức tâm chẳng tạo lý ưu phiền Trí điển khai thông sống vẫn yên Duyên Phật tình Trời tâm tự ngộ Lý siêu bàn bạc chẳng còn phiền.	

Dục Vọng Bất Thành (tiếp theo)

...
Tại sao chúng ta phải tìm cách để tu? Chúng ta sợ chết để tu. Không! Có nhiều người hiểu kỳ nói cái này lạ quá, tôi tu ra thế nào? Tu xem coi thử thế nào? Nhưng mà có người nói rằng sự thật vậy, con người có hồn. Nếu không có hồn có vía tại sao ban đêm tôi nằm tôi thấy chiêm bao thế này thế kia thế nọ. Và tôi có thể biết trước những chuyện gì xảy tới cho tôi nữa là khác. Có nhiều người đã có những linh tánh như vậy. Rồi có nhiều người nói tôi đau khổ quá tôi cầu nguyện, tôi được may mắn, tôi cũng tin có sự thiêng liêng. Đó, còn cái phương pháp đăng này là cái gì? Phương pháp đăng này là cởi mở tất cả những sự mê tín bất minh mà tới chỗ trọn lành tự tín, và chúng nghiệm rõ ràng. Chính trong thần thức của mình giao cảm và được biết rõ. Cho nên, phương pháp này đối với cơ thể, đối với bản thân thì được sức khỏe, đối với tâm linh lại cởi mở. Cho nên cái pháp này không phải nói rằng là tôi tu bên đạo nào, đạo nào không tu cái này được. Cái tu này kêu bằng khứ trước lưu thanh thì pháp nào cũng về đây để học mở và giải để tiến mà thôi.

Cho nên các bạn đã ý thức rõ khi các bạn đến đây học và nghiên cứu cái phương pháp này là cái phương pháp của mình, giải quyết cho mình mọi sự đen tối mê muội. Mình thiếu dũng cho nên mình sống trong lưng chừng. Bây giờ, chúng ta tu đây là đại hùng đại lực đại từ bi sửa chữa những cơ cấu hiện hành của bộ đầu chúng ta, ngũ tạng chúng ta, luồng điện xương sống của chúng ta cũng phải sửa hết là mình phải dũng mình mới sửa được. Bởi vì, cha mẹ sanh ra sao để vậy, chớ bắt tôi sửa, nhưng mà tôi thấy tôi sửa cái này nó hợp chiều hơn và nó sẽ sáng suốt hơn và nó nhẹ nhàng hơn. Cho nên, tôi phải học cái pháp này để sửa.

Còn nói về đời, con người bận rộn tại sao? Đau khổ ở chỗ nào? Con người bận rộn là tại vì nó bệnh hoạn thân kinh nó không được ổn định, cơ tạng nó không được yên, nó mới lộn xộn. Cho nên chúng ta tu cái pháp này để cho thân kinh nó ổn định, cơ tạng nó được yên ổn. Đối về đời, đối với gia đình chúng ta thấy không bệnh hoạn, con người ta vui khỏe thì vui vẻ với mọi người và giúp đỡ mọi người. Đó là cái chuyện hữu ích nhất ở trong xã hội quần chúng. Vì chúng ta mọi người đều lớn tuổi hết rồi. Có nhiều

người đã tu qua nhiều pháp rồi, muốn tìm một cái hay để giúp đỡ đời thì bây giờ thấy rõ rằng phải trở về với mình để giúp mình. Cho nên mới ý thức rõ mới tu. Tu rồi chúng ta đã thấy chúng ta đã đời rồi từ hạ thừa, từ lỗ rún sắp xuống là chúng ta đã thanh lọc nó được rồi, nó đã bớt cái tình dục, lên tới trung thừa nó bớt nghi kỵ mọi người và nó bớt nghĩ những chuyện vẩn vơ, tới trung ương nó quyết định là phải tiến tới sự thanh cao tốt đỉnh, rồi mới xuống ra hỗ trợ để giúp những phần trước đang lênh bênh giữa dòng sông đau khổ. Đó, cho nên phải hành để tới. Nhưng mà các bạn, nhiều người đã đi được rồi, có thanh điền rồi, khi tưởng tới Phật là ửng hồng hết cả mặt mày và nhẹ nhàng. Đó là cái phần thanh điền tiến hóa lên thượng tầng hòa hợp với hư không.

Cho nên, chúng ta tu vì lý do rõ rệt và chúng ta phải tìm trở về nguyên căn vô cùng tận của mọi người, sự sáng suốt của các bạn là vô cùng tận, không phải là eo hẹp. Tôi nhắc hoài, nhắc hàng tuần bạn không có eo hẹp đâu, bạn đừng nghĩ chuyện eo hẹp. Lúc ngoa ngoa ra đời bạn ở trong phạm vi eo hẹp, sợ đủ thứ, mọi người giúp đỡ bạn. Bây giờ bạn lớn lên mạnh khỏe ráng giúp đỡ mọi người. Rồi qua nhiều cuộc thử thách, nhiều truông đau khổ nhưng vẫn vượt qua được, thì chúng ta thấy vô cùng tận không? Nhiều người ở trong gia đình không gạo ăn, nhưng mà ý thức rồi, rồi nó cũng đầy đủ, rồi nó cũng vượt qua những cái nạn tai, rồi lần lần đi tới sự thanh cao cởi mở, rồi biết khuyên đời giúp đời và giải khuyên sự đau khổ của mọi người, bàn bạc lẫn nhau để tìm cái phương pháp trong sinh kế sống trong lẽ sống. Đó, chính bà con đây ai cũng có, đã dự và đang dự cái tình trạng đó.

Cho nên, chúng ta thấy chúng ta có một khối óc vô cùng tận. Còn cái hành trình tu của chúng ta đây, chúng ta cũng đi vô trong thậm thâm vi diệu vô cùng tận. Đã nói thậm thâm vi diệu thì các bạn phải đi hoài đi hoài, đi mãi đi mãi, tu hoài tu hoài thì các bạn mới trở về thực giác, trở về cái chơn hồn của các bạn, rồi các bạn mới ở mọi trạng thái lúc đó các bạn mới không trả thù. Người này chọc câu các bạn giận, người kia chọc câu các bạn giận mà các bạn không chịu ở ngay tâm trạng của người chọc bạn, anh thấy chưa? Ở ngay tâm trạng của người chọc bạn thì bạn đâu có giận. Chính bạn chọc bạn chứ ai,

thấy không? Ta là mọi người, mọi người là ta. Rồi hỏi thấy cái người khổ kia, mình lại khổ không? Tôi nói khổ là tôi khổ chứ ai, là bạn không cho vàng bạc, không cho tiền của, nhưng mà phần thanh điền của bạn có mà bạn cứ suy tư như vậy, sự đau khổ của người kia là sự đau khổ của tôi thì cái phần thanh điền đó đem sự sáng suốt cho người đau khổ. Người đau khổ không phải có cái bánh mà giải tỏa được. Người đau khổ vì tâm hồn họ thiếu sáng suốt. Mà bạn tưởng rằng họ là bạn, tự nhiên bạn trao một cái thanh điền vô bờ bến, vô biên vô cực độ để chiếu rọi cho tâm hồn họ được thức giác. Họ tăng thêm nghị lực phấn đấu để họ chống trả với nghịch cảnh hiện hữu, họ mới tiến tới được.

Cho nên, tại sao đằng này người ta khuyên các bạn nên ở nhà tu thiền cho nhiều. Mà các bạn bị ai ghét, bị ai chửi, các bạn đưa tâm tư lành, tưởng là thanh điền các bạn đến rồi. Cái người mà ác trước đó nó sẽ được hưởng cái phần thanh điền cao siêu đó, cũng như Trời Đất đang và đã cho chúng ta phần thanh điền cao siêu hơn. Ta giận ông Trời ta đứng ngay giữa Trời, ta chửi, cũng không có ai giận chúng ta hết. Nhưng mà khi chúng ta ý thức được sự việc thanh cao bên trên thì chúng ta hưởng liền, thấy cởi mở liền, thấy vui tươi liền. Dòm thấy ngũ tạng ta là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, nước, lửa, gió, đất, càn khôn vũ trụ thì cũng bao nhiêu đó thì chúng ta hòa đồng với các giới, hòa đồng với càn khôn vũ trụ, chúng ta thấy ổn định trong giây phút tức khắc trở về với chơn lý.

Đó, cho nên các bạn tu cái này là khai mở ra những sự khuất lấp trong nội tâm và những sự uất ức của nội tâm nhưng mà phải bị thử thách. Hành trình các bạn đi lên phải bị sự thử thách. Bởi vì trình độ điển quang các bạn chưa có nhiều. Bạn tới đó mà bạn muốn thăng lên cao thì nó phải dội lại, luôn luôn nó phải có những trở ngại đó, giờ nó gây cho các bạn buồn, làm cho các bạn phiền, đó là cái thử thách. Bởi vì tại sao đương tu thanh nhẹ như vậy mà xảy ra cái chuyện buồn. Bởi vì bài học buồn bạn chưa học hết vô cùng tận của bài buồn. Cái bài vui bạn chưa học, bạn ở trong lưng chừng thành ra bạn phải học hoài. Khi mà chúng ta học hết rồi thì chúng ta hiểu cái buồn rồi, đâu có buồn nữa, cái gì kêu bằng buồn. Tôi chịu không nổi tôi buồn, mà tôi chịu nổi đâu có buồn, thấy không? Ông xã về ông nói ngang, nói ngược mà tôi chịu nổi, tôi đâu có buồn, bởi vì tôi ở tâm trạng ông, tôi thấy ông khổ hơn tôi vì ông chưa hiểu ông. Nếu ông hiểu ông, ông đâu có chọc tôi làm gì? Đó, thì mình đâu có buồn. Chưa đi tới

vô cùng tận của cái buồn thì chưa thoát khỏi cái buồn. Còn ở trong lưng chừng của sự buồn phiền, cho nên ai chọc chút buồn, tâm tư thấy buồn. Đó nhiều người không hiểu, trong cái cơ tạng của các bạn, nó làm cho các bạn buồn, cái tánh của các bạn làm cho các bạn buồn, cái dục tánh nó cũng làm cho các bạn buồn. Nhưng mà các bạn bị dục nhiều rồi các bạn thấy, các bạn tìm hiểu tu lần lần các bạn thấy dục cũng là chơn lý, dục cũng là làm việc trong càn khôn vũ trụ, dục liên tục, dục dữ dội hơn nữa là đem phần thanh điền lên trên bộ đầu để cho nó tiến hóa khỏi cái phàm trần để nó làm việc trở về căn bản dục tiến của nó thì chúng ta thấy nhờ cái dục mới có cao siêu chớ, nhờ cái dục mới có cha mẹ mới có chúng ta ngồi đây nói đạo chớ, phân lý cãi lời chớ, thấy không? Nhưng mà cái đó là cái phàm trần ô trược thôi. Còn cái phần thanh cao trong thâm tâm mọi người nếu tôi không dục thể gian mà tôi tu, tôi sửa, tôi có phương pháp, tôi dục tiến thiên đàng thì tôi đi lên nữa và tôi sẽ dục nhiều gấp triệu lần hơn hồi trước. Hồi trước, tôi chỉ một vợ một chồng mà giờ cái điển tôi tất cả càn khôn đều có mặt tôi hết, tôi đâu còn dục nữa, tôi thấy dục là làm việc, dục là tiến hóa, dục là cởi mở, dục là thanh cao. Nếu tôi chịu đi tới cái sự cao bên trên của càn khôn vũ trụ.

Cho nên, mọi người tu đang bị kẹt ở chỗ đó, chưa hiểu và chưa ý thức, không có dục không có tiến. Cho nên chúng ta tu rồi lần lần nhờ cái pháp luân này nó mới giải. Cái pháp luân này nó cực mạnh, nó đem nó giải cái cơ cấu đó lên thay vì nó ẩn ở trong một lối thoát mà thôi. Bây giờ, nó làm pháp luân nó đem lên nhiều lối thoát, lối chơn lông, lối tai, mắt, mũi, bộ óc khai thông tới trung ương nê hườn rồi thì cả ngày cả đêm phóng thân tiên hóa luôn luôn, cũng như trên Trời chuyển hóa xuống dưới đây, dục hóa hóa sanh sanh. Nếu không có cái dục điển của Trời xuống thể gian thì chúng ta làm gì có hoa quả vạn vật ăn ở đây, không có dục không có hóa sanh. Đó, cái hóa sanh là định luật của Trời đã có. Con người không có dục đâu có con người ngồi đây để nghe đạo. Nhưng mà gom lại bao nhiêu chuyện người có một ý chí mà thôi, đi tới cái không động sau này, thấy không? Và cái khối hào quang ở bên trên thì chúng ta hiểu rõ được cái dục của Trời đất, hiểu rõ được cái dục trong cơ năng bản thể của chúng ta thì chúng ta có phương pháp giải cái đó thì chúng ta cứ việc cương quyết làm, làm thết rồi nó sẽ hết và nó sẽ tiến tới sự thanh cao cởi mở vô cùng. Chính bạn sẽ sợ bạn. Hồi trước tôi không biết, hồi trước tôi

nghe ông Tám nói chuyện tôi không hiểu gì, nhưng mà tôi nghe người ta nói nhiều khi tôi thắc mắc. Bây giờ, người ta nói tôi giải cho người ta được, còn ông Tám vừa nói là tôi hiểu. Tôi sẽ phổ biến rộng hơn và cởi mở hơn nữa và tôi có thể nói ngắn hơn giỏi hơn ông Tám nữa thì mình thấy sự tiến hóa vô cùng tận của mọi người đã có sẵn, đâu có phải một người đâu, nhưng mà người nào cũng vậy. Chúng ta mỗi bản thể khác nhau, mặt mày khác nhau, khác vì chiếc xe hơi khác nhau mà thôi, nhưng mà cũng chạy bao nhiêu nhiên liệu đó rồi sẽ tới mục đích chung nhau nhất trí ở sau này, không có gì hết. Cho nên chỉ đòi hỏi anh lái xe giỏi hay là không. Anh biết anh hay là không? Còn anh tài xế mà không biết anh thì anh xài phí, cái xe hư hết. Anh hiểu cái nhiệm vụ sáng suốt của anh để làm gì thì anh phải lo cho chiếc xe tốt, và anh lo cho những chuyện trước mắt của anh phải đều tốt, chính bản thân của anh phải tốt. Đó mới là một người lái giỏi. Chúng ta tu ở đây là phần hồn chúng ta đang lái chiếc thuyền bát nhã để về Tây Phương mà chúng ta lo không khéo. Thấy cái gì? Thấy con gà là tôi muốn ăn hai con, thấy không? Thấy tiền là tôi muốn rút túi Tôi làm hư tư tưởng, hư ngũ tạng, chậm tiến hóa do tôi mà thôi. Nếu mà tôi thấy định luật của Trời đất tôi để yên. Cái nào của tôi là tôi phải làm. Cái nào không phải của tôi, tôi không làm. Tôi sẽ làm trong nhiệm vụ sáng suốt. Còn nếu ngày mai này phải đối nằm đó chết tôi cũng không ăn mà tôi sẽ nằm tới chết. Bởi vì cái định luật nó tới cho tôi. Còn cái mà tôi không muốn nhưng mà nó phải đến, lúc nào cũng đến vì các bạn ở trong gia đình nhiều việc các bạn đâu có muốn nhưng mà nó cũng xảy đến với bạn. Nhưng mà bạn nghe tôi nói rằng những cái xảy đến cho bạn đó là bài học mới, phải tiếp thu những bài học đó và hành giải cho nó thông thì bạn thấy bạn tiến tới vô định, dễ dãi hơn, không có bị bận rộn nữa.

Cho nên, mỗi người chúng ta đều ở chung một nhà là một căn khôn vũ trụ. Chúng ta ở trong một đại gia đình của nhân loại hết, chớ đừng tưởng lầm tôi người này, xứ này, xứ kia rốt cuộc rồi cũng trở về hư không hà. Khi mà chúng ta ý thức được như vậy chúng ta mới biết thương người và thương mình, chớ đừng tưởng chúng ta ở trong phạm vi eo hẹp đâu. Bạn thấy không! Căn khôn là bộ đầu của các bạn có ngũ uẩn, có mắt mũi tai miệng chứa đầy điện, phóng thâu điện, hóa giải điện cái cơ cấu đó làm việc dữ lắm. Rồi tới ngũ tạng của các bạn không khác gì trong quả địa cầu này đang làm việc.

Mà ai làm chủ? Ngay trung tim là chủ nhơn ông sự sáng suốt thì chúng ta ý thức rõ một chút xíu cái ý định đó thôi chút nữa nghe ông Tám nói chuyện rồi đi về. Rồi bây giờ bạn lấy cái máy thâu thanh bạn thâu cái hành trình bạn từ đây về tới dưới rớt rạc biết là bao nhiêu công chuyện âm ỉ đủ chuyện hết rồi nó mới về tới nhà. Cái lệnh của chủ nhơn ông có một chút, chút nữa về thôi, chủ nhơn ông lúc nào cũng bình tĩnh trong sáng suốt, còn cái cơ thể thì nó động loạn lắm, nó gồ ghề lắm. Đó là chiếc thuyền nhưng người điều khiển là trực tính sáng suốt mà thôi.

Bây giờ, các bạn tu các bạn nên vung bôi sáng suốt càng sáng suốt thêm. Nó ổn định thì nó không nghĩ chuyện động loạn nhiều. Nó ổn định thì nó thấy nó tiến tới thiên đàng hơn ai hết. Mà rốt cuộc rồi không dám hỏi ông thầy bói nữa, thấy không? Ông biết coi tôi là mạng này mạng kia mạng nợ, mà mạng ông, ông biết không? Không dám hỏi. Á, thành ra mình bị gạt lấy mình mà không hay. Sự thật, rốt cuộc không có gì đáng hỏi, chỉ chấp nhận tiến là các bạn đang học thầy bói đó, để hiểu biết thêm chắc chắn hơn, chớ đừng nghĩ chuyện bao đồng mà họ nói bậy, nói bạ, gây thêm sự hoang mang của đầu óc thiếu ổn định. Tu cũng tu không được, nợ thế gian cũng trả không xong, rồi động loạn càng động loạn thêm, rồi khổ càng khổ thêm. Cái gì kêu bằng khổ, mình tối tăm tìm không có lối thoát, nói là tội. Còn nếu chúng ta sáng suốt đâu có thấy khổ, ở dung điểm nào chúng ta cũng hòa đồng với căn khôn vũ trụ mà, bạn liệng đi đâu cũng có hơi thở của ông Trời giúp mình. Nếu không có hơi thở của căn khôn vũ trụ hòa hợp thì bạn đâu có sự sống, còn lo cái gì nữa, khổ cái gì nữa, chỉ có chấp nhận để học xong cái bài đó rồi tiến hóa mà thôi.

Cho nên, những người tu cao, họ có một mình, họ dám đi lên núi, họ ngồi họ tu, họ phải ý lại không? Không! Họ ý thức được cái của căn bản của họ là vô cùng tận và bất diệt, họ mới dám đi lên trên đó tu. Đó, mà cái thời Trời bây giờ thay đổi cho chúng ta được cơ hội tu trong động loạn để tìm cái tịnh, khai thác cái sáng trong bóng tối thì các bạn đang làm đây nè. Tối các bạn soi hồn nhắm mắt, tắt đèn hết, ở trong bóng tối mà bạn phải dầy công đi tìm ánh sáng, ở trong động các bạn đang tìm cái tịnh đây nè. Bao nhiêu chuyện lộn xộn ở trong nhà nó hát cái lương đủ thứ bạn cũng ngồi thiên vậy, trong động các bạn đang tìm cái tịnh. Mâm mui nợ nần nó đòi hỏi bạn cũng tịnh vậy, thấy không? Để giải bớt cái nghiệp. Khi bạn giải được nghiệp là bạn trả

được nợ đời. Nói câu này không ai tin, thiếu nợ tôi bao nhiêu nhưng mình ăn năn hối cải được tu. Tu, tu, ráng tu, tôi tu để trả hết cái nợ trần gian này rồi nó xong, nó sẽ trả một cách rất kỳ diệu, mà chủ nợ lại thương yêu.

Cho nên, các bạn nghe, hiểu, rồi chúng ta có thì giờ ở nhà nên tu nhiều hơn, sửa cho tâm hồn ổn định để mọi người biết thương yêu mọi người, cái đó là cần.

Mọi người chịu giúp đỡ mọi người không vì tư lợi. Cái đó là sự mong muốn của nhân loại chia sẻ lẫn nhau sự đau khổ cũng như tình thương. Cái đó là nhu cầu cần thiết nhất của quả địa cầu và làm tốt cũng như Trời Đất đã ban bố cho chúng ta.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 01/01/1978)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Thông Báo Của Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Ban Tổ Chức Du Hành Đạo Pháp xin thông báo các tin tức về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 tại Siem Reap như sau:

1. Ghi danh:

Theo hợp đồng với khách sạn, vào tháng tới Ban Tổ Chức sẽ trả lại một số phòng cho khách sạn đã được đặt từ trước và chỉ giữ lại một số phòng vừa đủ cho bạn đạo sắp hoặc dự định sẽ ghi danh theo sự dự tính của BTC. Vì vậy quý bạn đạo nào muốn tham dự Đại Hội xin vui lòng liên lạc với BTC sớm để giữ phòng với giá tiền trong Phiếu Ghi Danh. Sau thời gian này giá tiền Đại Hội có thể thay đổi tùy theo số phòng của khách sạn dành thêm cho BTC.

Chúng tôi vẫn tiếp tục nhận ghi danh cho các bạn đạo với giá tiền ghi trong Phiếu Ghi Danh cho đến khi có giá tiền mới. Nếu có sự thay đổi về giá tiền Đại Hội thì chúng tôi sẽ thông báo sớm đến quý bạn rõ.

2. Xe bus:

Ban Tổ Chức dự định sẽ có các chuyến xe bus trước và sau ngày Đại Hội. Bạn đạo tham dự Đại Hội ghi danh xe bus một hoặc hai chiều xin vui lòng cho biết ngày đi và (hoặc) về và gửi cho chúng tôi trước ngày **30/4/2011** để chúng tôi lập danh sách và gửi về cho công ty xe bus.

Chúng tôi sẽ thông báo về địa điểm, giờ khởi hành của các chuyến bus đến quý bạn ghi danh xe bus sau khi nhận đầy đủ chi tiết từ công ty xe bus. Theo các thông tin của các công ty xe bus hoặc trên internet thì khoảng đường và thời gian phỏng chừng của các chuyến bus như sau:

- Từ Sài Gòn đến biên giới Mộc Bài: 111 km, khoảng 2 tiếng đồng hồ.
- Từ Mộc Bài đến Nam Vang (Phnom Penh): 174 km, khoảng 4 tiếng đồng hồ.
- Từ Nam Vang đến Siem Reap: 314 km, khoảng 5 tiếng đồng hồ.

Các chuyến bus đi và về sẽ ngừng lại Nam Vang để ăn trưa và tại biên giới Mộc Bài để làm thủ tục xuất/nhập cảnh.

3. Phiếu Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 được kèm theo đây hoặc lấy xuống từ website: www.voviphatphap.org

4. Xin quý bạn giúp chuyển email hoặc thông báo các thông tin này đến các bạn đạo vùng mình.

Chân thành cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Kính thư

Ban Tổ Chức Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduhanhdaophap@gmail.com

QUÁN THÔNG

Xin được tường thuật – vào lúc 10^h ngày 22-03-2011 có cuộc trao đổi tu học qua di động nhắn tin, giữa hai BD chưa biết mặt nhau, BD nam ở Bạc Liêu, BD nữ ở Cà Mau.

BD nam hỏi : Hành giả Pháp Lý Vô Vi làm như thế nào để gọi là được thức giác và quán thông lời Thầy dạy ?

BD nữ đáp : Điều quan trọng hành giả phải thực hành đúng pháp như công thức hóa học, chỉ một pháp duy nhất, tu về điền giới, rắc ri VV, **không sửa pháp**, không pha chế thêm bớt, không lắp ráp pháp môn nào khác cả, đúng y như băng đĩa của Đ.Thầy Vĩ Kiên đã chỉ dạy, phải giữ giới nghiêm túc, chỉ một giới mà thôi là cấm không được lười biếng, nên siêng năng công phu “ thời chính ” vào giờ Tý, từ 23^h – 1^h khuya, giờ này không khí tốt, trong lành, yên tĩnh, hỗ trợ cho vấn đề hành pháp đạt nhiều kết quả. Giữa đêm khuya thức giác làm cách mạng bản thân, thanh nhẹ tâm hồn, Thầy Tổ gọi là “ giờ Tý thông khai ”. Công phu giờ nào cũng được, miễn là giờ dương, giờ Tý tốt nhất – cả thế giới BD chung thiền trong Thiền Viện Càn Khôn, chẳng những môn phái VV mà còn có nhiều môn phái khác, có những vị ẩn tu trên núi đồi, non thẳm, thạch động, trong rừng Tuyết Sơn, vùng Tây Tạng, Hy Mã Lạp Sơn, ... Khối thanh hoạt động cực mạnh, cực thanh. Thanh hút thanh – thanh điền ẩn tàng đã xuất hiện rất nhiều khắp nơi nơi. Lợi dụng giờ này công phu rất ráo để đạt chất lượng điền năng, phát triển trí tâm khả quan hơn, công phu công năng, biết cách hít thở mới thu nhập được thanh điền trong Càn Khôn Vũ Trụ đưa vào bản thể tâm linh.

Khi có điền rồi sẽ được quán thông tất cả, tùy trình độ điền quang mà thấu triệt tương ứng, chừng đó sẽ hiểu lời dạy của Đ.Thầy một cách thâm thúy, sâu xa hơn. Tự tu tự hiểu, ngôn từ trần gian không thể diễn tả hết được.

Đ.Thầy nói ra, thuyết giảng là “ khẩu điền ”, ai có điền mới hiểu và khoái, mê tíu luôn, điền dẫn điền, diu tiến đi lên đời lần đạo.

Không có điền chỉ “ **tu chơi** ” mà thôi, khó mà đạt đạo, có còn hơn không, dậm chân tại chỗ không ích gì, uổng cho một kiếp người thoáng chốc lại ra đi ! Lời Đ.Thầy – miệng nói tu mà thiếu tu, hướng ngoại thất bại. Đ.Thầy còn cho biết, VV có hai khối, khối lý thuyết suông, nói hay lắm, bên trên **không xài**. Còn một khối thực hành, rất là lý tưởng, đóng cửa thế gian mở thiên đàng, cảm mồm lo tu; Đ.Thầy luôn nhắc nhở - Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai. Điền là vốn liếng, hành trang trên đường về nguồn cội, thường gọi là vắng sanh, giải thoát.

Vì thế, cái gì khi chết đem theo được và cứu ta, thì ta nên tích lũy, chỉ có “ điền ” mới là thực hành tự cứu mà thôi.

Bạn ơi, trình độ chị còn thiếu cận lắm vì nghèo “ điền ” nên nghèo tất cả, có gì không được mong em thông cảm, em trình bày chị sẽ học lại em, mỗi người là một cuốn sách hay, hòa nơi tất cả và học nơi tất cả, phải không em.

Xin chúc em sớm phát triển giàu thanh điền, nhiên hậu vạn sự mới như ý được.

Ngôn ngữ trần gian khó giải bày
Dù người siêu đẳng nhất xưa nay
Không sao tả hết vàng trắng sáng !
Lý đạo thâm nhuận “ nghĩ hời ” ai
(*Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai*)

Cà Mau, 29-03-2011

Út Hoa cần bút

CƠN MÊ

Ở đời, người ta phải sống với một chuỗi ngày dài đam mê bất tận, biết bao nhiêu chuyện thăng trầm biến đổi đã đi chung một kiếp con người, nhưng bản chất của cơn mê thì không bao giờ thay đổi mà nó sẽ là hành trang mang theo để sống ở thế giới bên kia.

Mình đang được sống trong cõi vô thường này, chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là tu sửa thân tâm cho nghiêm túc sao cho rũ sạch những cơn mê này.

Ồi thôi! Một tiến trình cực kỳ gian khó, người xưa đã từng nói: “**Giang san dễ đổi, bản tánh khó dời**”. Chữ Mê... nói cho nó nhẹ nhàng chớ kỳ thực là những Con Ghiền, mà bất cứ cái ghiền nào cũng đều khó bỏ, khó chừa và thường hay tái đi tái lại.

Mình nên thật thà với mình trong từng ý niệm, phải có **ý lực dứt khoát bỏ những cơn mê này**, thì cuộc sống còn lại nó theo quy trình buông bỏ, nếu cơn mê **lên tiếng** !!! thì mình gắng tự nhủ rằng:

“Tôi đã về với Trời Phật, các bạn không có quyền đòi hỏi, chỉ có quy thuận mà thôi.”

Từ từ sẽ quen dần với nếp buông bỏ mới, chớ đừng nóng vội **vứt bỏ những gì thuộc cơn mê cho khuất mắt** là coi như xong, **thì thật là hết sức sai lầm** vì chỉ một thời gian ngắn sẽ tái phạm lại mà thôi !!! Trong cuộc chiến với mê, mình luôn chiến bại nên cố gắng lên.

*Người đời mê vẫn hờn mê
Cũng vì bản tánh bộn bề lo toan
Tu hành vượt chuyết đồ ngang
Không trôi theo nước Địa Đàng thế nhân.*

TG: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 20 tháng 8 năm 1972

Luận xét phân hành pháp thể sanh
Chung quy chỉ có điển thân hành
Bày ra giành giật trăm đường đạo
Thanh trước trước thanh tạo sắc màu

Muốn tu gắng bước trở vào
Nội tâm tự xét phân màu tự tu
Bên trong tâm tối đui mù
Ta nên khai thác vượt xu hướng đời
Bản thân chẳng khác cảnh trời
Có sông có nước có nơi trụ trì
Hồn thời nương dựa thức thì
Tạm lưu tại thế sân si cuồng cuồng
Bày ra xây dựng tạo nguồn
Đấu tranh vụ lợi luôn tuồng đảo điên
Việc này việc nọ than phiền
Trách trời trách đất chẳng siêng giúp người
Vắng đi thảng cảnh tươi cười
Buồn lo suy nghĩ tâm người chẳng an
Đến khi dứt khoát bàng hoàng
Phân ra thanh trước mở đàng nội tâm
Chuyên lo hành pháp tự tâm
Văn minh Phật pháp ngấm ngấm bên trong
Tự lo khai thác tự phòng
Vượt qua điều động hóa công hợp thì
Tiến lên tiêu diệt sân si
Bản thân thiên địa sánh bì chẳng hai
Vô Vi khai thác trung đài
Không không mà có trợ ngại tiến tu.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Bảy

ĐẠO SỞ BỔ TÚC KINH ĐIỂN

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày mồng 9 tháng 8 nhuận năm Bính Thìn (1976)

Thơ

*Ám thất vi đăng bổ khổ kinh
Tăng ni đạo sĩ quyện khu hình
Đồng linh dao động kim tiền hưởng
Địa ngục thân ngâm tử tế thanh.*

Dịch

Phòng tối đèn mờ học lại kinh
Tăng ni đạo sĩ cực thân mình
Chuông đồng lay chuyển tiền vàng động
Địa ngục nghe than rõ sự tình.

Tế Phật: Bữa nay sắp đạo địa ngục, Dương Sinh lên đài sen, tâm không được hoang mang.

Dương Sinh: Dạ dạ, nhưng thưa ân sư, thăm cảnh ở địa ngục hiện thời con không dám nói.

Tế Phật: Những tội hồn đó đều đắc tội, con chẳng thể về hòa bình vực họ. Lên đường ngay..... đã tới, mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Những phòng ốc sao đen ngòm ngòm thế kia, bên trong hình như lại có cả tiếng khóc than?

Tế Phật: Đó là “*Bổ Kinh Sở*” (Sở Bồ Túc Kinh Điển) mình có thể tới thăm cho biết.

Dương Sinh: Xin theo... trên cửa phòng thấy đề ba chữ “*Bổ Kinh Sở*”, có hai vị tướng quân từ ngoài tiến vào, không rõ họ là ai?

Tế Phật: Đây là Tướng Quân giữ cửa.

Tướng Quân: Hoan nghênh Tế Phật cùng Dương Thiện Sinh từ Thánh Hiền Đường ở Đài Trung đã tới.

Tế Phật: Miễn lễ, bữa nay ta đưa thánh bút Dương Sinh tới thăm Sở Bồ Túc Kinh Điển, mong được Tướng Quân hướng dẫn.

Tướng Quân: Dạ dạ, mời theo tôi, hai vị có thể vào cửa bên hông, vì cửa lớn chỉ mở vào hai ngày mồng một và ngày rằm. Trong hai ngày này, Sở Bồ Túc Kinh Điển đều có Phật Tổ cùng Đạo Tổ Tiên Thánh cao minh từ Tây Phương giáng lâm, dạy pháp cho các đạo sĩ, tăng ni.

Dương Sinh: Được tới đây là vinh hạnh lắm, còn các cửa khác đều không quan trọng. Sở Bồ Túc Kinh Điển âm đạm tối tăm, tôi đứng đây quan sát cũng đủ rồi, khỏi cần vô trong.

Tướng Quân: Chớ ngại, để tôi dẫn đường, đừng sợ chi cả.

Dương Sinh: Hay quá, gian phòng này đều làm bằng gỗ, có lẽ đã quá lâu đời, nên nhiều chỗ mục nát, vách lung lổ chỗ đó đây. Trong phòng có hàng ngàn người phục sức đứng vẽ tăng ni, đạo sĩ. Dưới ánh đèn leo lét, họ đang lật kinh mở sách, miệng ê a tụng, coi vẻ rất khổ sở.

Tế Phật: Những tăng ni, đạo sĩ này lúc còn tại thế, chuyên tụng kinh siêu độ hầu giúp người ta tai qua nạn khỏi để lấy tiền nuôi thân. Nhưng vì họ thiếu lương tâm, nên chỉ một mực lý tài, nên lén bỏ bớt kinh, không hề căn cứ theo sách, hoặc tụng sai chữ trong kinh. Sau khi chết đều bị đày xuống Sở Bồ Túc Kinh Điện để học lại kinh. Hàng đêm họ nhờ ánh sáng của con đom đóm tụng lại kinh sách, hề cứ bỏ sót một chữ phải tụng lại một trăm lần, bỏ túc xong mới căn cứ vào công lao đó mà phán xét.

Dương Sinh: Tướng Quân nói như vậy thì Kinh Thánh Ngọc Hoàng Phổ Độ cùng Chân Kinh Thái Thượng Vô Cực Hồn Nguyên của bản Thánh Hiền Đường làm ra ai còn dám tụng? Có rất nhiều người thành tâm tụng niệm, nhưng âm chữ không đúng, liệu tương lai có bị đày xuống Sở Bồ Túc Kinh Điện này không?

Tướng Quân: Không, chỉ những kẻ lúc còn tại thế, lấy việc tụng kinh lễ bái làm kế sinh nhai mới phải tới Sở Bồ Túc Kinh Điện mà thôi. Lấy tiền của người để giúp người trừ tai họa, nhưng lại không tụng đủ kinh của đạo Phật đạo Thánh nên phải tới đây. Nếu như tụng kinh cho mình hoặc phục vụ cho người khác, sự phát tâm tuy không đồng đều nhưng không thủ lợi, không giả dối để lấy tiền, lỡ đọc sai, luật Trời sẽ đặc biệt khoan thứ.

Dương Sinh: Ngọn đèn tù mù, nhỏ bằng con đom đóm, còn bị gió thổi âm lửa thổi chập chờn như muốn tắt. Các tăng ni đạo sĩ tuổi cao, mắt lòa, đọc kinh sách chữ nhỏ bằng đầu của con ruồi. Người nào người nấy đáng về tiêu tụy khổ đau, thực quả đáng thương.

Tướng Quân: Nhận tiền thì phải trao hàng, vậy mà lấy tiền của chủ nhân lại không lo giải quyết công việc của người ta cho thỏa đáng, đương nhiên bị quả báo.

Tế Phật: Các tăng ni, đạo sĩ khuyên hóa thế gian, tụng kinh có thể giác ngộ được đạo. Còn kẻ dựa vào sự tụng niệm để kiếm cơm ăn áo mặc, thì phải hết sức cẩn trọng. Một chữ một câu không được thâu ngắn, giảm bớt hoặc niệm sai. Dối trá, không làm tiêu tan được tai họa cho người thì mình phải gánh thế tai ương của họ.

Tướng Quân: Cứ vào ngày mùng một, ngày rằm lại có hai vị giáo chủ đạo Phật và đạo Lão tới đây kiểm soát kinh điển, cùng chỉ dạy cách phát âm trong kinh sách cho thật chính xác. Chúng sinh tạo ra nguyên nhân làm liên lụy đến Tiên Phật, khiến các ngài phải đích thân đến tận địa ngục để cứu khổ cho. Tiên Phật thực quả từ bi, thiên hạ chúng sinh phải tự giác ngộ, vì mỗi hành vi cử chỉ nhỏ nhặt đều không tránh khỏi được luật pháp của cõi âm trừng trị.

Dương Sinh: Tôi đã tỏ tường, xin đa tạ sự chỉ giáo của Tướng Quân.

Tế Phật: Dương Sinh, con hãy đến thỉnh giáo vị đạo sĩ để tìm hiểu vì sao ông ta phải tới đây?

Dương Sinh: Thưa vâng, xin đạo trưởng cho biết tại sao mà ông phải tới đây?

Đạo Sĩ: Xin đừng kêu tôi là Đạo Trưởng, vì lúc còn tại thế, tôi chỉ là “Đạo Sĩ Đổ Dầu” (Hồng Dầu Đạo Sĩ) chuyên lo việc lễ bái, cầu siêu để tế độ cho người chết. Song vì học thức kém cỏi, không có căn bản, thuộc lõm bõm chút kinh kệ, chỉ ê a theo tiếng chuông, tiếng mõ mà tụng cho qua, gia chủ cũng chẳng hiểu tôi niệm những gì. Để ăn gian thời giờ, hai trang kinh tôi thường chỉ đọc có một còn bỏ một, cốt sao lấy được tiền bỏ túi thôi, còn người chết có tới được Tây Phương cực lạc hay không mặc họ. Sau khi chết tôi bị âm binh áp giải tới Đệ Nhất Điện rồi chuyển giao qua Bồ Kinh Sở. Tôi tới đây đã được một năm, hai tháng ngoài, khi sống thân kinh giảm tụng quá nhiều, cho nên phải chịu khổ sở tới giờ mà vẫn chưa bỏ túc xong kinh điển, lại thêm đôi tròng mắt sưng đỏ, đau nhức không chịu nổi. Hoàn tất việc bỏ túc kinh điển, có thể tôi bị tống hoàn Đệ Nhị Điện, để quan tòa ở đây xét tội bởi lẽ lúc sống tôi cũng phù phép hại người. Hiện giờ tôi rất hối hận, nhưng đã quá muộn, chỉ mong sự thành tâm hối cải của tôi được chuyển tới các pháp sư, đạo sĩ ở dương gian, để nhắc nhở họ phải luôn luôn hành sự cho có lương tâm, nếu không sẽ giống như tôi, hiện thời chỉ còn biết trông mong ở người khác siêu độ.

Dương Sinh: Vị đạo sĩ này thật đáng thương, xin ân sư độ giùm cho họ thoát cảnh khổ này.

Tế Phật: Tội của hắn là tội báo ứng, tự làm tự lãnh. Ở dương gian hắn quá sung sướng, khiến hiện tại phải chịu khổ, chịu sở. Chớ có lo lắng chuyện không đâu, chúng ta chỉ là kẻ phụng chỉ đạo cõi âm, ngoài ra chớ có để tâm thắc mắc về chuyện can thiệp. Việc này thuộc về luật pháp của âm phủ. Thời giờ đã trễ, chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường, cảm tạ Tướng Quân.

Dương Sinh: Đa tạ tướng quân, các vị đạo trưởng, sư phụ đều cố gắng tu luyện lại, thực quá tốt.

Tế Phật: Mau lên đài sen... đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

LỜI ÔNG TÁM GIẢNG

Chúng ta đọc qua để thấy rõ chúng ta là một phần hồn bất diệt không thể giấu giếm được, từ hành động một của chúng ta đều có ghi chép mà chính ta làm chúng ta chịu chứ không có người nào chịu thể cho chính chúng ta. Cho nên chúng ta phải nhớ rằng phải kiểm soát tứ quan của chính mình không có nên nghĩ sai, không có nên nhìn sai, nhìn sai phải ăn năn hối cải và tưởng sai cũng ăn năn hối cải thì nó mau tiến bộ. Sự sai lầm của mình nó tạo thành tự ái rồi nó dồn cục, chính cái đó là cửa sắt nó giam chúng ta, ta không có lối thoát và không thể ra được. Cho nên chúng ta tu để làm gì? Tu để mở tâm mở trí, mở cái cửa ngục giam thức của chúng ta, càng ngày các bạn tu các bạn thấy rằng, tôi thấy tôi xấu, tôi thấy tôi có tội với chồng con, tôi thấy tôi có tội với vợ con, tôi thấy tôi độc tài rõ ràng mà trước kia họ nói tôi độc tài là tôi giận. Bây giờ tôi thích, tôi thích người nào chỉ trích sự độc tài của tôi để tôi sửa. Tôi thấy cái tánh xấu của tôi, thấy được tánh xấu là đại phước mới có cơ hội sửa, sửa ngay ở nhân gian trong mấy chục năm này sửa được; thì lúc đó xuống địa ngục chúng ta khỏi phải cần sửa nữa là chúng ta đã học qua một khóa thăng hoa, nhẹ hơn, tiến lên nhẹ hơn. Cho nên những người chỉ thấy tiền là quan trọng, thấy tánh là quan trọng, thấy tánh của tôi như vậy là như vậy. Cái tánh cũng như tiền, nó che, che lấp cái mức tiến của mình. Mình phải tìm cái tánh của mình, mình phải khám phá cái tánh của mình, cái tánh sân si bất chánh của mình, mình phải ăn năn hối cải, sửa nó và dẫn tiến nó. Đó là trách nhiệm của phần hồn. Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu Thiền, nhiều người tu thấy ngồi thông suốt nhẹ nhàng mà có người ề ạch tu không được vì cái tánh nặng trọc, cái tánh cố chấp, si mê động loạn. Cho nên chúng ta tu mục đích để sửa tâm sửa tánh rồi mới mình tâm kiến tánh được, lúc đó chúng ta mới thiền được. Cho nên các bạn đừng có vội nói: *“Chu cha tôi cũng bắt chước soi hồn, pháp luân, thiền định mà tại sao không được?”* Tại cái tánh tôi không sửa. Cho nên ngày hôm nay các bạn có cơ hội được nghe qua tôi trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật để các bạn thấy rằng đây là cái phương châm tự trị và tự sửa mình, và cố gắng niệm Phật để khai mở cái thức hòa đồng trong nội thức, rồi lúc đó các bạn mới thấy rõ ràng mình phải mượn cây gậy của chư Tiên chư Phật mình mới đi tới được chớ mình không có khả năng. Thấy chưa? Khi mà các bạn niệm Phật, càng ngày càng niệm Phật, càng mình tâm kiến tánh càng thấy rõ thức hòa đồng mở, càng thấy cơ quy nhứt của tam giới là một, huỳnh đệ là một, tất cả mọi người là một. Chúng ta không có nuôi dưỡng sự cố chấp nữa, chúng ta phải biết tha thứ và thương yêu. Đó, lui về thanh tịnh được, chớ còn các bạn đọc kinh thanh tịnh mà tâm các bạn không sửa. Các bạn đọc kinh Phật, hiểu lý Phật, viết lý Phật nhưng mà tâm các bạn không sửa làm sao các bạn tiến. Phải sửa, mà muốn sửa thì phải có cái gì? Muốn sửa là phải bị đụng chạm mới sửa được. Đụng phải đi, chúng ta thấy lỗi lầm của chúng ta, chúng ta thấy sự đen tối của chúng ta, chúng ta mới xây dựng cho đi tới chỗ sáng. Đó là sửa. Cho nên càng tu càng được thanh nhẹ, càng chấp nhận, càng chịu sửa, càng được mở mang là vậy.

(còn tiếp)

